

Och ingen kunde lära den sången

»Och jag såg, och se. Lammet stod på Sions berg, och med det ett hundra fyrtiofyra tusen, vilka hade dess namn och dess Faders namn skrivet på sina pannor. Och jag hörde en röst från himmelen, såsom en röst av mycket vatten och såsom en röst av starkt tordön; och den röst jag hörde var, såsom då harpospelare spela på sina harpor. Och de sjöng såsom en ny sång inför tronen och inför de fyra djuren och de äldsta; och ingen annan kunde lära sig den sången, än de ett hundra fyrtiofyra tusen, som hade blivit köpta från jorden» (Upp. 14:1-3).

Under denna härliga bild har den helige siaren Johannes fått skåda och avmåla Kristi församling på jorden - ty »Sions berg» betecknar här, såsom oftast, församlingen på jorden; likasom i Heb. 12:22, där orden äro: »I haven kommit till Sions berg och till den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem» m.m., då likväl dessa, som så tilltalades, ännu gingo på jorden. Johannes såg Lammet, stående på Sions berg, omgivet av den stora tecknade skaran, som hade dess namn och dess Faders namn skrivet på sina pannor, och hörde en himmelsk röst, såsom av mycket vatten, av starkt tordön, och äntligen såsom av harpospelare, som spelade på sina harpor. Men vad vi i synnerhet vilja fästa oss vid är den sången, han hörde. Han hörde en »ny sång», som sjöngs inför Lammets tron, om vilken sång han anmärker det egna och besynnerliga, att ingen kunde lära sig den sången, utom den tecknade skaran, de ett hundra fyrtiofyra tusen.

Frågas nu här, vilken sång detta kunde vara, som ingen annan, än de tecknade, kunde lära sig, så finna vi det av 5:e kapitlet av samma siarebok, v. 6-10: »Och jag såg, och se, mellan tronen stod ett Lamm, likasom slaktat - och det tog boken», den förseglade boken, v. 1 - och därpå »föll de fyra djuren och de tjugofyra äldsta ned för Lammet och de sjöng en ny sång, sägande: Du är värdig att taga boken och bryta hennes insegel, ty du har blivit slaktad och har köpt oss åt Gud med ditt blod utur alla stammar och tungomål och folk och folkslag». Och åter, v. 12 - »sade de med hög röst: Lammet, som är slaktat, det är värdigt att taga makt och rikedom och visdom och starkhet och pris och ära och lov.» Härav finna vi, att den nya sången, som ingen kunde lära, utom de tecknade, är intet annat än Lammets förtjänst och ära, Lammets egentliga värde, eller den rätta djupa meningen och kraften av Lammets blod och död för syndare.

Men vad det innebär, att ingen kunde lära den sången, utom de tecknade, skall här blott i några korta ord antydvas. Skrift förklarar skrift; därför vilja vi tillägga några andra bibelrum. I Jer. 31:31-36 omtalas det »nya förbundets» (nådeförbundets) stiftande, samt huru och varuti det skulle skilja sig ifrån »lagförbundet». Bland annat, som skulle utmärka det nya förbundet, var ock det, att ingen skulle kunna bliva medlem därav, utan att hava av Gud själv mottagit en sådan lärdom, som ingen broder, ingen människa med de allra tydligaste ord kunde meddela den andra. Orden äro dessa: Och de skola icke mer lära varandra och säga, den ene till den andre: kännen Herren; ty de skola alla känna mig, både små och stora, säger Herren; ty jag vill förlåta deras missgärningar och icke mer komma ihåg deras synder (v. 34). Vad är detta? Ligger icke här något besynnerligt? Skall predikoämbetet avskaffas?

Nej, Herren säger: Predika, predika evangelium (Mark. 16:15); men, säger han här, då först äro de nådeförbundets medlemmar, när de känna mig; och detta sker, när jag förlåter deras missgärningar, när den stora nåden och förlåtelsen blir dem uppenbarad; då få de ett nytt ljus, så att ingen av dem saknar min kunskap, varken »små eller stora». Kristus återgiver detta språk endast med de orden: »De skola alla varda lärda av Gud» (Joh. 6:45). Och i Luk. 10:22 säger han: »Ingen känner vilken Sonen är, utom Fadern, och vilken Fadern är, utom Sonen, och den, för vilken Sonen vill uppenbara det.» Märk orden: »den, för vilken Sonen vill uppenbara det. »Vill han då icke uppenbara det för alla? Nej, icke för »visa och kloka» (Matt. 11:25), d.ä. sådana, som anse sig visa, som icke äro barn, icke i anden fattiga, i egna ögon eländiga, jämmerliga, blinda, nakna, som icke böja sig för Gud och bedja om allt vad de behöva, utan vilja med makt tränga sig fram till ljus, kraft och rättfärdighet.

Men ett ödmjukt barn blir man aldrig förrän under bättringens syndanöd, när man icke blott förstår och talar om bättring, utan själv är så illa därän, att man misströstar på alla egna krafter. Men även när det kommit så långt, kan man icke själv av evangelium taga det saliggörande ljuset, utan det beror ännu på en av Kristus

förunnad uppenbarelse; ja, verkligen ett slags uppenbarelse eller syn; men icke utom ordet, utan i och genom ordet, icke i drömmen eller i vädret, utan i Kristi evangelium. Luther säger: »När Gud gav oss sitt ord, sade han: Jag vill väl låta skriva och predika det tydligt och klart; men likväl alltid laga så, att det skall bero på min Ande, vem som skall fatta det.» Jesus sade: »den, för vilken Sonen vill uppenbara det». Jesaja säger: »För vem varder Herrens arm uppenbar?» (Jes. 53:1). Paulus säger: »Enligt uppenbarelsen av den hemlighet, som under eviga tider varit förtegrad» (Rom. 16:24). Och det är egentligen blott en ny syn uti evangeliets sanningar, som skiljer den sanna kunskapen från den falska. Formen och orden kunna vara alldeles lika, men blicken är olika. Även åtskiljas de genom den frukt och kraft, som den levande kunskapen medför, såsom frid, fröjd, kärlek, ödmjukhet.

Tag här ett exempel: tvenne människor äro så lika till naturen, som de kunna vara; hava därjämte haft lika andlig undervisning, blivit väckta och sökande, och bekänna sig nu bägge tro på Kristus; men den ene kan vara en fåvitsk jungfru, den andre en vis, den ene hava liv, den andre icke. Då kunna dessa hava alldeles samma bekännelse och åsikter om bättring, om tro, om helgelse; men skillnaden är denna: den ene talar därom med liv, med värma, ja, antingen med glädje eller med bekymmer, korteligen med en sådan ande, som när man talar om ett stort arv, som är oss givet, men som någon vill med processer frångå oss, och vilket vi den ena gången frukta förlora, den andra gången hoppas vinna.

Den andre åter talar därom, väl förståndigt, rent och sant, samt nitiskt om lärans och levernets renhet; men lika lugnt och kallklokt om de härligaste nådeskatter, som om han talade om andras arv och egendomar - men kan likväl tydligt bevisa, att det även tillhör honom. Om han rätt trodde, vad hans mun uttalar, skulle det väl någon gång göra hans hjärta brinnande, giva honom frid, glädje och liv.

Du, som läser detta, om du tror allt vad den nya sången om Lammets förtjänst innehåller, den sång, som för de saliga andarna är evigt ny och tusenfaldigt fröjdar dem, och det aldrig en enda gång gjort dig så glad, som när någon givit dig en ringa skänk, förstår du icke ändå, att din tro är död? Du tror, att Gud försonade i Kristus världen med sig; du tror, att vi blevo försonade med Gud genom hans Söns död, medan vi voro fiender; du tror, att denna försoning, som skedde, medan vi ännu voro fiender, således även omfattade dig, som ock är en del av världen - du tror sådant, men har aldrig blivit tröstad och glad däröver, aldrig fått rätt frid i samvetet; kan du ändå hava trott rätt? Du har kanske hundrade gånger läst, hört och hållit för sant, att Gud så älskade världen, då hon ännu ingen försoning hade, att han utgav sin enfödde Son, som tog på sig all världens syndamassa, vreden och förbannelsen, och tillfredsställde rättfärdigheten krav, så att Gud blev nöjd och nu bjuder alla, som vilja, att komma i hans famn.

Du har lärt och hört, att den förlorade sonens fader icke lät beveka sig av sonens böner eller något annat, utan, medan sonen ännu var långt ifrån, var fadern så brinnande av kärlek, att han lopp emot honom; sådant har du hört, men icke bättre förstått det, än att du torde häpna, om man säger, att »Gud ej varit vred på Adams fallna släkt, sen Sonen stigit ned i mänsklighetens dräkt». Du har tusende gånger hört, att endast otron eller vårt självvilliga uteblivande från nådens bröllop förer oss i fördömsen - vilken fördömselse just utgör »Guds vrede» - och att det icke är något vredesmod i Guds hjärta, som fördömer oss; och likväl menar du, att Gud själv förmörkas i vrede, när du är syndig och ovärdig. På detta sätt torde du av egen erfarenhet förstå skillnaden mellan den Guds kännedom, som den ene brodern kan meddela den andre, och den, som heter att vara lärd av Gud - du torde förstå, vad det innebär, att »ingen kunde lära den nya sången» utom den tecknade skaran.

– C-O Rosenius

(Tredje årgången, år 1844)